

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 14 | 15. JULI 1923 | 72. AARGANG

VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET.

(Af Ældste *Orson F. Whitney* af de Tolvs Raad.)

I.

HIMMELENS FØRSTE LOV.

Alexander Pope, en engelsk Digter i det attende Aarhundrede, var Ophavsmanden til denne Sætning: »Orden er Himmelens første Lov«, en Udtalelse, der er bleven til et Ordsprog, holdt højt i Ære paa Grund af dets Alder og ærværdige Oprindelse. Pope havde en Maade at fremsætte sine Tanker paa, der gjorde et mægtigt Indtryk paa det læsende Publikum i hans Tid, og mange Mennesker i dannede og oplyste Kredse lod hans Ord staa ved Magt uden at tvivle om Rigtigheden.

Den første, der saavidt jeg véd, drog Sandheden af denne Udtalelse i Tvivl, var George Q. Cannon, ogsaa en Englænder og i mange Aar Medlem af det første Præsidentskab for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvilken høje Stilling han indtog ved sin Død. Han erklærede, at Orden var en Følge og ikke en Aarsag; den var et Resultat af Lydighed, uden hvilken det var umuligt at have Orden. »Lydighed er Himmelens første Lov,« sagde Præsident Cannon, »og den Orden,

der hersker der, er Følgen deraf.« Hvem kan modsige denne Paastand? Er det ikke et aabenbart rigtigt Standpunkt?

At Lydighed er en nødvendig Betingelse for Orden, vil erkendes af enhver, der blot overfladisk lægger Mærke til Menneskers og Nationers daglige Affærer. Alle Regeringer kræver Lydighed af deres Undersaatter — Lydighed til Love udarbejdet med Almenhedens Velfærd for Øje. Uden saadan Lydighed kunde der ikke være Fred eller Beskyttelse i Landet; Forvirring vilde gøre sig gældende og Lovløshed herske overalt. Dette er de fleste Mennesker villige nok til at indrømme, naar Talen er om jordiske Regeringer. Men nogle synes at finde det mærkeligt, at den guddommelige Regering skulde blive forvaltet efter lignende Grundsætninger, men med et højere Maal for Øje.

En af mine Venner, en Amerikaner, gav mig en Gang følgende Spørgsmaal: »Hvorfor skulde jeg tilhøre et Kirkesamfund? Hvorfor maa jeg slutte mig til en Trosbekendelse eller underkaste mig en Ceremoni for at blive indladt i Kristi Rige? Jeg har altid gjort, hvad jeg ansaa for at være rigtigt; jeg har været sandfærdig, ærlig, dydig og godgørende. Hvorfor er det ikke nok? Hvorfor er det ikke tilstrækkeligt at have Fred med Gud for at indgaa i Himmeriges Rige?«

Jeg svarede i det væsentligste som følger: »Lad os antage, at du er en Udlænding, født i England, Skandinavien eller paa en af Øerne i Havet, og du kommer til Amerika og ønsker at blive Borger af de Forenede Stater. Naar det bliver dig fortalt, at du maa erklære dig, udtage Borgerskabspapirer, afsværge al Forpligtelse til nogen fremmed Magt og ære og opholde de Forenede Staters Love og Anordninger, da vilde du maaske svare: Hvad skal alt det dog gøre godt for? Jeg er en ærlig Mand; jeg har altid opført mig godt, jeg er moralsk, dannet og velopdragen. Hvorfor er det ikke nok? Hvorfor skulde det ikke berettige mig til at stemme, indtage Embeder, erhverve mig Land og nyde alle en fri Amerikaners Privilegier? Tror du, at en saadan Forklaring vilde nytte noget?

Nej, aldeles ikke. Du indser dens Uholdbarhed ligesaa hurtigt, som Regeringen ser den og forkaster din Ansogning. Du vilde ikke forvente at blive Borger af de Forenede Stater eller af noget andet Land paa dine egne Betingelser. Hvorfor saa tro, at du kan komme ind i Guds Rige paa nogen anden Maade end den, som Kongen selv har anordnet?«

Menneskene maa ikke stole paa deres egne personlige Egenskaber, naar de ansoger om Borgerskab i Kristi Kirke. Opfyldt af Ydmyghedens Aand og ikke af Selvretfærdighed maa man træde frem for Himmelens Herre. Farisæeren, der under sin Andagt takkede Gud for, at han ikke var som andre Mennesker, var mindre i Guds Øjne end Tolderen, der ogsaa bad, men paa en anden Maade, idet han slog sig for sit Bryst sigende: »Gud, vær mig arme Synder naadig.« Tilbojeligheden til at rose sig selv og diktere de Betingelser, paa hvilke man er villig til at lade sig velsigne, er meget almindelig, men vil ved nærmere Eftertanke vise sig at være unyttig til Frelse. Sanddruhed, Ærlighed, Dyd og Godgørenhed — disse er alle herlige Egenskaber og ypperlige Værdier. De beriger Sjælen under alle Forhold, indenfor saavel som udenfor Guds Rige. Men de er ikke værdifulde nok til at kobe et Adgangskort til dette Rige. De rækker langt, men ikke langt nok til, at de kan skaffe os Frelse. Der er kun en gyldig Adgangsbillet til Guds Kirke og Rige, og paa denne er stemplet Ordet »Lydighed«.

Profeten Joseph Smith fremsatte folgende inspirerede Udtalelse: »Der blev en Lov uigenkaldeligt fastsat i Himmelen, for denne Jords Grundvold blev lagt, ifolge hvilken alle Velsignelser er forjættet; og naar vi erholder nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til den Lov, ifolge hvilken Velsignelsen blev forjættet.« Alle Velsignelser kommer formedelst Lydighed. De kan ikke komme paa nogen anden Maade. Grænselinien mellem Lydighed og Ulydighed mod guddommelige Love, naar disse Love kendes, er Linien der adskiller de retfærdige fra de uretfærdige.

Da Frelseren sagde om Faderen: »Han lader sin Sol opgaa over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige,« da mente han ikke, at Gud ikke gør Forskel paa de to Slags Mennesker, han mente, at Gud er retfærdig mod begge — retfærdig endog mod de uretfærdige, over hvem han sender sin Regn og Solskin, der faar deres Frugthaver til at blomstre og deres Vingaarde til at bære ligesaa meget som de retfærdiges, forudsat at Forholdene er ens i begge Tilfælde, og de er lige lydige mod Agerdyrkningens Love.

Men Sol og Regn er, ligesom alle andre Velsignelser, kun til saadanne, som har fortjent dem, og ikke til andre. Dersom de uretfærdige her ikke havde »holdt deres første Prøvestand« og ikke i den forrige Tilværelse til en vis Grad havde underkastet sig guddommelig Lov, vilde de ikke være blevne givne »en anden Prøvestand«, vilde ikke have været anbragt midt i saadanne Forhold, hvor en rig Høst belønner den flittige Agerdyrker under Solens Varme og den milde Regn.

Men der er andre og større Velsignelser at opnaa end disse, der angaar Sædemarken eller Værkstedet. Guds Gaver er aandelige saavel som timelige. Men hvad end de monne være, saa er der en stor Lov, der styrer og kontrollerer deres Uddeling — Lydighedens højeste Lov. Et Menneske kan ikke blive Medlem af Kristi Kirke ved at være en dygtig Landmand eller Frugtavler, ved at udmærke sig som Købmand eller i det offentlige Livs Affærer; og et Menneske kan staa som Medlem af Kirken og dog ikke have Ret til Templets Velsignelser. Der skal mere end en Haandværkers Dygtighed til for at komme ind i Himmeriges Rige. Der er kun én Vej ind i det Rige, og enhver, der prøver paa at opbryde Laasen eller klatre over Muren, vil blive behandlet som en Tyv og en Røver, siger Skriften.

Alle Velsignelser kommer formedelst Lydighed. Det er den magiske Kæp, der slaar paa den guddommelige Rigdomskildes Sten og faar den til at afgive levende Vand. Og de mest lydige er de mest velsignede. Der er »mange Boliger« i Guds

store Hus, og de prægtigste og herligste af disse er for saadanne, som viser Husets Herre den mest fuldkomne Lydighed i alle Ting.

EN MEGET DAARLIG VANE.

Nogle Mennesker har den Idé, at Banden og Sværgen gør deres Sprog mere kraftigt og giver deres Ord større Vægt. De synes at tro, at Eder gør deres Tale mere eftertrykkelig og tillidsvækkende, end hvis de havde undladt at sværge. Er denne Mening rigtig? Bliver en Drengs eller Mands Oprigtighed i Folks Øjne storre, fordi han sværger? Absolut ikke. Det er som oftest Tilfældet, at de mest overfladiske, upaalidelige og karakterløse Mennesker smykker deres Tale med Eder. De frygter for, at deres Tilhørere ikke vil tro dem, undtagen de sværger, og de bruger Eder for at overbevise Folk om, at de er ærlige. Mænd med Erfaring bliver dog ikke narrede paa denne Maade. De forstaar Menneskenaturen for godt til at tage saadanne Udtryk for at være Beviser paa Sandhed eller Oprigtighed, og det Menneske, der bruger dem, bliver ikke i mindste Maade troet fremfor andre, der ikke sværger. I Virkeligheden er de snarere tilbøjelige til at mistro en saadan Mand.

Blandt de Sidste-Dages Hellige anses det for i hojeste Grad urigtigt at bande. Guds Ord er saa tydeligt vedrorende dette Punkt, at de ikke kan sværge uden at paadrage sig Fordømmelse. Herren lærte os, at det er en stor og alvorlig Synd at tage hans Navn forfængeligt. Selv i vore Bønner til ham bør vi være forsigtige og ikke bruge vor Faders Navn for ofte. Herren vil drage sit Folk til Ansvar, dersom de misbruger hans hellige Navn.

I 1847, da flere Selskaber af Kirkens Medlemmer forlod Winter Quarters for at følge Pionérerne til Klippebjergene, kom de til Elk Horn Floden, hvor Vandet var saa dybt, at de maatte færges over. En Pram blev bygget, og Vogne og Men-

nesker blevført over paa den. En af de unge Mænd, som arbejdede paa denne Pram, var kommen i Vane med at bande, og han førte et meget upassende Sprog. En af de Tolv overhorte ham en Dag. Han forfærdedes derover og kaldte den unge Mand til Side og fortalte ham, at det var meget urigtigt, ja endog syndigt at bruge et saadant Sprog og tage Herrens Navn forfængeligt. Men hans Raad havde liden eller ingen Indvirkning paa den unge Mand. Maaske han tænkte, ligesom saa mange andre, at det ikke kom denne Mand ved, hvorledes han talte, og at han vilde vise ham, at han kunde gøre, som han vilde. Han fortsatte med sin Banden. Nogle Dage efter havde han og en Kammerat Lejlighed til at følges ad til Winter Quarters. Paa Vejen blev de overfaldne af Indianere, og denne unge Mand blev dræbt; hans Ledsager undslap.

Vi kendte en ung Mand, der brugte et meget uhøvisk Sprog, især naar Vreden løb af med ham, og det gjorde den meget ofte. Han havde været i Nauvoo Tempel og modtaget sine Begavelser og vidste derfor, hvor syndigt det var at tage Herrens Navn forfængeligt, og hvad Straffen derfor burde være. Han blev advaret mod at fremture i denne Vane. Han indrømmede sin Fejl, men undskyldte sig med, at han var saa hidsig og svor, før han tænkte paa, hvad han gjorde. Vi havde Følelsen af, at dersom han ikke omvendte sig fra denne Synd, vilde han før eller senere møde en voldsom Død. Han var ikke uvidende om Guds Lov og havde gjort den Pagt med Herren, at han vilde holde hans Navn i Ære. Nogen Tid efter blev vi meget bedrøvet, men ikke overrasket over at høre, at han og nogle andre, der kørte Tømmer hjem fra Bjergene, var bleven overfaldne af Indianere og denne unge Mand dræbt!

Nogle kan sige: »Aa, disse Mænd var maaske bleven dræbte alligevel,« Maaske, vi siger ikke, at de ikke vilde være bleven dræbte paa denne Maade, dersom de ikke havde taget Herrens Navn forfængeligt; men vor Mening er, at dette var en indirekte Aarsag til deres Skæbne. Hvor kan en Mand eller Kvinde, der tager Guds Navn forfængeligt, bede Herren vel-

signe og bevare sig? Vil Herren velsigne de, der bespotte ham og behandler hans Navn med Foragt? Herren har sagt: »Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forfængelig; thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forfængelig.«

»Hver den, som sværger, skal blive afskaaret.«

»I maa aldeles ikke sværge.«

»Men eders Tale skal være ja, ja, nej, nej; hvad der er ud over dette, er af det onde.«

Vilde en Mand sværge i en Konges eller Kejsers Nærværelse? Hvorledes tor han saa vove at sværge i Kongernes Konges Nærværelse? Hvad Fordel er der ved at sværge? Kan nogen nævne en eneste? Ingen bliver troet bedre eller agtet højere som Folge af hans Eder. Der er ingen særlig Fornojelse ved at sværge, og ingen har nogen Fornojelse af at hore paa det.

»Hvad betaler Satan dig for din Banden?« sagde en Mand til Drengen, der bandte over et Uheld med sin Cykle.

»Han betaler mig ikke noget,« var Svaret.

»Naa,« sagde Manden, »du arbejder billigt! At lægge al Dannelse til Side, at nedsætte dig selv i dine Venners og ordentlige Folks Øjne, at taale din egen Samvittigheds Bebrejdelser og at risikere at tabe din Sjæl — at gore alt dette for intet! Du arbejder i Sandhed billigt — ganske overordentlig billigt.« *Juvenile Instructor.*

TANKE-GLIMT.

Da Demaratus blev spurgt, om han var tavs, fordi han var en Tosse, eller fordi han manglede Ord, svarede han: »En Tosse kan ikke holde sin Mund.«

At falde i Synd er menneskeligt; at angre og fortryde Synd er helligt; at rose sig af Synd er djævelsk. *Fuller.*

PRÆSIDENT H. J. CHRISTIANSENS DØD.

Den 20. Juni modtog vi Budskabet om, at tidligere Præsident for den skandinaviske Mission, Patriark H. J. Christiansen, var død i sit Hjem i Salt Lake City den 27. Maj efter nogle Ugers Sygeleje. Begravelsen fandt Sted den 30. Maj fra 17. Wards Forsamlingshus under stor Deltagelse.

Broder Christiansen var en kendt og elsket Skikkelse blandt de skandinaviske Sidste-Dages Hellige i Zions Dale saavel som i de nordiske Lande, hvor han ialt tilbragte 17 Aar som Missionær, den sidste Gang som Præsident over Missionen i et Tidsrum af 6 Aar. Han blev født ved Roskilde, Danmark, den 9. Januar 1848 og var saaledes fyldt 75 Aar, da han døde. Han blev Medlem af Kirken den 26. December 1871 og rejste til Utah Aaret efter.

Lige siden han modtog Evangeliet har han været virksom i Kirkens Tjeneste. I længere Tid var han Missionær blandt de skandinaviske Folk i Zion og var indtil 1914 Redaktør af »Bikuben«. Under sit Missionsarbejde i Danmark og Norge blev han bekendt med Tusinder af Mennesker, der elskede og agtede ham som en Ven og Broder og som en virkelig Herrens Tjener. Han var stærk i Troen, og han viste sin Tro i sine Gerninger ved at ofre sin Tid og sine Evner i Herrens Tjeneste og for Evangeliets Fremme. Frejdigt og frimodigt bar han sit Vidnesbyrd til høje og lave i By og paa Land og var i Stand til at indlemme henimod 400 Personer i Jesu Kristi Kirke.

I Følelsen af at have udført sit Arbejde og fuldendt Løbet hensov han lykkelig og tilfreds i Haabet om en herlig Opstandelse. Maatte Guds Fred og Naade hvile over hans Kære i Hjemmet og give dem Trøst og Lindring under Sorgen over hans Bortgang.

J. S. H.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældste F. Leroy Curtz ankom til Kobenhavn den 12. Juni og Ældste Andrew Mollerup ankom den 3. Juli. Begge disse Brødre er fra Salt Lake City. De er beskikkede til at arbejde som Missionærer i Aalborg Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

DET EVIGE EVANGELIUM.

Det samme i alle Uddelinger.

(Tale af Ældste *James E. Talmage* af de Tolvs Raad, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 11. Marts 1923.)

(Fortsat fra Side 196.)

LOVEN OG EVANGELIET.

Israeliterne, som Moses forte ud af Ægypten, viste sig snart at være aldeles uværdige til at modtage Evangeliet, og dersom de skulde dommes efter dets Forskrifter, vilde de komme under Fordommelse. Derfor gav Herren dem, i Stedet for Evangeliets hojere Leveregel, noget, der udtrykkeligt kaldes »Loven«, og som mere udforligt betegnes de kodelige Befalingers Lov. Kærnen i denne Lov er Ordene »du skal« og »du skal ikke«, og dersom du undlader at gore, hvad der er paalagt dig, skal Straffen komme over dig i Hast, og dersom du gor noget af det, som du er befalet ikke at gore, da skal Straffen derfor ramme dig i al sin Strenghed. De kunde ikke overlades til sig selv. De var lig uartige Born i Skolen, og derfor blev Loven givet til dem som en Tugtemester, som Paulus kalder den, for at bringe dem til Gud.

Moses kæmpede ivrigt for at faa dem til at forstaa deres Stilling og bringe dem tilbage til deres Fædres Gud; og Herren gjorde alt, hvad han kunde, havde jeg nær sagt; han gjorde i Sandhed alt, hvad nogen kunde forvente for at faa disse Mennesker til at vende sig til ham og erindre den Pagt,

han havde gjort med deres Fædre, Abraham, Isak og Jakob. Men de vilde ikke tage mod Fornuft, og Herren maatte holde dem isolerede i Ørkenen i en lang Tidsperiode, indtil en ny Slægt var vokset op, der ikke kendte noget til de ægyptiske Orgier og ikke var fordærvet af disse afguderiske Ceremonier.

Herren holdt dem sammen paa denne Maade og satte dem under den mindre Lov, der i dens kodificerede Form kaldes Mose Lov, administreret under Præstedømmets mindre Orden eller under det aronske Præstedømme, thi Aron blev deres Ypperstepræst efter denne Præstedømmets Orden og forvaltede sit Embede under Mose Ledelse, thi Moses var en Præst efter den højere Orden, efter Melchizedeks Vis ligesom Abraham, der betalte Tiende til ham, hvilket Præstedømme er efter Guds Søns Orden.

Da nu Moses blev taget bort fra dem, var de overladt til det mindre Præstedømmes Betjening, hvilket fortsattes ned gennem Tiderne til Kristus. Men der var Mænd fra Tid til anden, som blev oprejst af Herren, hvilke besad det højere eller melchizedekske Præstedømme; Mænd, der samtalede med Gud, som Moses havde gjort; Mænd, til hvem Herren tilkendegav sig. Men dette højere Præstedømme var ikke operativt paa Jorden i et organiseret System, saaledes som det mindre eller aronske Præstedømme; men saadanne store Profeter som Esaias, Jeremias, Ezekiel, Daniel lige ned til Malakias har uden Tvivl været i Besiddelse af dette Præstedømme og udførte deres Mission og profetiske Arbejde formedelst dette.

Da kom Kristus i Tidernes Midte, da Menneskene igen havde tabt Kundskaben om Gud med Undtagelse af de faa i Israel, der endnu stræbte efter at tjene ham.

Men tænk paa den lange Tidsperiode mellem Moses og Kristus, i hvilken Israel vedblivende modsætter sig Herrens Lov og ikke vil lyde deres Gud eller holde deres Pagter. Herren talte ofte til dem gennem sine Tjenere; sommetider talte han i Vrede og irettesatte dem for deres Vantro. Han fortalte dem, hvad han vilde gøre for dem, hvis de vilde tjene ham, sigende:

»Eders Fjender skal være mine Fjender og eders Venner mine Venner. Jeg vil velsigne dem, der velsigner eder, og forbande dem, der forbander eder, og jeg vil være eders Gud. Men dersom I ikke vil holde mine Bud, dersom I vender eder til Afguder, som nogle af eder har gjort, da skal eders Fjender komme over eder og adsprede eder eller føre eder i Trældom, og I skulle blive til et Ordsprog og til Spot i Verden; da skulle I stonne under eders tunge Byrder, og I skulle blive et Folk uden eders eget Land.«

Det viste sig snart, at Israel havde truffet sit Valg og fulgte efter fremmede Guder, hvilket bragte Forbandelse over Folket. Det blev adspredt over hele Jorden. Men efter at have talt til dem i Vrede mange Gange, sagde Herren til dem: »Jeg vil ikke altid glemme eder. Jeg vil glemme min Vrede, eftersom Tiden gaar, og I begynder at omvende eder. Og naar I vender eder til mig, naar I er rede til at komme hjem, vil jeg glad byde eder velkommen. Uagtet jeg har adspredt eder blandt alle Nationer, vil jeg sende mine Jægere og Fiskere ud for at bringe eder tilbage til det Land, som jeg har givet eder.«

Denne Indsamling er vi nu Vidne til. Dagen er nær, da Juda skal samles til Jerusalem, og de adspredte Israels Stammer forsamle sig i Zion, det vestlige Kontinent. Dagen er nær, da de skal føres hjem til deres Arveland og Loven gaa ud fra Zion og Herrens Ord fra Jerusalem. Vi er Vidne til Opfyldelsen af disse Lofter, men udtyder vi dem rigtigt? Er Nutidens Israel bekendt med deres Gud?

NUTIDENS ALTRE FOR EN UKENDT GUD.

Sidste-Dages Hellige, er der noget Alter i eders Hjem, indviet til den ukendte Gud, eller kender I ham og taler I med ham i Bønnen? Staar I paa en god Fod med ham, eller har I optændt hans Vrede imod eder? En Gang imellem maaske, naar Sygdommen gæster Hjemmet, naar Dødens kolde Fingre synes at gribe om eders Kære, da er I villige til at bede, er I ikke? Men beder I til en fremmed, til én, som ikke kender

eder paa den Maade, som han onskede at kende eder? Nedriv det Alter til den ukendte Gud og set et andet op, indviet til den sande og levende Gud, vore Fædres Gud, Himmelens og Jordens Herre, vore Aanders Fader, hvis Børn vi er.

Efter Kristi personlige Virksomhed paa Jorden kom den apostoliske Periode, og Kirken blev oprettet med en fuldkommen Organisation og i en Fylde, som maaske aldrig før var kendt. Og i denne Kirke var der Apostle og Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, Biskopper, Ældster, Præster og Diakoner, og de virkede alle i deres forskellige Kaldelser.

Men Menneskene begyndte at glemme deres Gud igen, og Morkets Skygger lagde sig over Verden, og saa tykt blev dette Morke, at Menneskeheden tabte Gud af Sigte og kendte ham ikke mere. Da begyndte Menneskers Teorier at udforme og danne sig en Gud, der syntes at passe til de populære Idéer. Man talte om Gud som et Noget, der fyldte hele Rummet og ikke havde Legeme eller Dele. Den Gud, der blev optænkt i den morke Tidsalder, der fulgte efter det store Frafald, var en umaadelig stor Intethed. Hvor frygtelige var ikke Følgerne af en saadan fantastisk Opfattelse!

DEN NYE OG SIDSTE UDDELING.

Men som det har været forudsagt, skulde der i disse de sidste Dage oprettes en Tidernes Fyldes Husholdning, og denne blev paabegyndt ved en Aabenbarelse af Faderen og Sønnen, der viste sig for Profeten Joseph Smith. Efter Frafaldets mange Aarhundreder kunde Kriste Kirke ikke oprettes igen paa Jorden uden ved ny Aabenbaring. Da Tiden tilsidst kom, i Begyndelsen af det nittende Aarhudrede, da det behagede Gud at aabenbare noget nyt til Menneskene, hvorfor gik han saa ikke til en af de eksisterende Kirker i Stedet for at oprette en helt ny Kirke? Som Svar herpaa spørger jeg: Hvilken Kirke kunde Herren have valgt? Hvilken Kirke vilde have lyttet til ham? De lærte alle, at han ikke var til som et personligt Væsen. De lærte, at Gud var — jeg var ved at sige et formløst

Noget, men jeg vil bruge det for anvendte Udtryk, at Gud var et formløst Intet, opfyldende hele Rummet, men alligevel begavet med Intelligens; var en Helhed saa stor som Universet, men havde ingen Dele!

Hvor kunde Herren have oprettet sin Kirke paa en saadan Grundvold som denne? Han maatte aabenbare sig for at vise, hvem han var, og hvorledes han saa ud. Det var nødvendigt at bringe den tabte Kundskab tilbage til Jorden igen, nemlig at han er en Personlighed, at Faderen og Sønnen er to særskilte Personer med Legemer af Kød og Ben, ophøjede Væsener, fuldkomne og herliggjorte.

Vi kan dyrke Gud, dersom vi kender noget til ham, men hvorledes kan vi tilbede et ubegribeligt Væsen, som vi intet véd om? Hvorledes kan vi forestille os noget, som ingen kan vide noget om? Ingen af os kan fatte Gud i hans Herligheds Fylde, men hvem af os vil ikke kunne fatte ham tildels? Er vi ikke hans Børn? De mindes, at Filip en Gang sagde til Frelseren: »Vis os Faderen, og det er os nok.«

»Jesus siger til ham: »Saa lang en Tid har jeg været hos eder, og du kender mig ikke, Filip? Den, som har set mig, har set Faderen; hvorledes kan du da sige: Vis os Faderen?«

I vort Nutidssprog kunde det udtrykkes saaledes: Filip, jeg har været saa længe hos eder, og dog spørger du om dette? Dersom du vil kende Faderen, da se paa mig. Jeg er i hans Lignelse.

RAABET OM OMVENDELSE.

Hvor tydelig og ligefrem er ikke denne Opfattelse af Gud? Han er et virkeligt, haandgribeligt Væsen og ikke et Intet. Dette er den Gud, vi som en Kirke tilbeder og forkynder for Verden, og vi forkynder det samme Evangelium, som blev prædiket saa langt tilbage som i Adams Dage, og hvis Hovedbud var Omvendelse. Det var Raabet, som lød til Adams umiddelbare Efterkommere, Børnene af den første Slægt, og dette Raab har lydt ned gennem Tiderne fra dem, som har

modtaget Myndighed fra Gud i Evangeliets forskellige Husholdninger. Saaledes lød det i Adams Uddeling eller Husholdning, ligeledes i Enoks, Noas, Abrahams og Mose Uddeling, og saaledes lød det igen i Messias Husholdning, oprettet og repræsenteret af Kristus selv; thi han kaldte Menneskene til Omvendelse. Omvender eder, var Hovedindholdet af Frelserens og Apostlenes Ord, og saaledes er det i Dag. Herrens Raab til Menneskene er — omvender eder! Omvender eder, medens I kan, thi uden Omvendelse kan I ikke faa nogen Plads i Guds Rige.

Jeg beder, at disse Sandheder maa finde Plads i vore Hjerter og bevæge os til Handling, til maalbevidst Arbejde, og at vore Tanker maa være af en saadan Beskaffenhed, at de leder os til Kundskaben om Gud, at vi maa blive værdige til evigt Liv, i Jesu Kristi Navn. Amen.

EN SAMMENLIGNING

Som det maaske vil være mange bekendt, blev der sidste Vinter organiseret en ny Stav i Zion i det sydlige Californien, hvor et stort Antal Sidste-Dages Hellige boede. Det var for at samle og forene disse til en fast, kirkelig Organisation, at denne Stav blev dannet, og ikke for at Folk skulde flytte dertil fra Utah eller Idaho, og for at dette tydeligt skulde blive forstaaet, har Kirkens øverste Præsidentskab udsendt en Advarsel til alle Kirkens Medlemmer i Klippebjergene mod at sælge deres Hjem og rejse til Californien i den Tro derved at kunne bedre deres Omstændigheder. Om dette er deres Hensigt, vil de i de fleste Tilfælde blive skuffede, thi det er Herrens Vilje, at de skal fortsætte Opbyggelsesarbejdet i Bjergenes Dale, deres hidtidige Hjem, og faa de tilbageværende øde Steder til at blomstre som en Rose.

Dette er i fuld Overensstemmelse med, hvad Brigham Young sagde for over 60 Aar siden. I en Tale holdt den 12. Juni 1860 sagde Præsident Young blandt andet:

»Der er et stort Arbejde for de Hellige at udfore. Stræb efter at forbedre og forskonne alt det, der omgiver eder. Dyrk Jorden og uddan eders aandelige Evner. Byg Stæder, smyk eders Boliger, anlæg Haver, Parker og Vingaarde og gor Jorden saa behagelig, at naar I betragte Frugten af eders Arbejde, I da kan gore det med Fornojelse, og at Englene kan fryde sig ved at besoge eders hyggelige Hjem. Men glem imidlertid ikke samtidig at uddanne eders Aand med alle Himmelens Naadegaver.

Synden maa overvindes og Retfærdigheden ophojes, indtil Jesus regerer som Nationernes Konge, ligesom han nu er de Helliges. Dette er ikke til Skade for de Ugudelige, thi de har Lejlighed til at modtage Kærlighedens Tilbud, hvis de onsker det. Ingen vil blive tvungne dertil. Alle kan frit spise, drikke og mætte sig, om de vil, og hvis de foretrækker at nojes med Skallerne, kan de faa deres Ønske opfyldt. Lad enhver, der onsker at rejse til Californien, blot rejse, thi vi trænger ikke til saadanne Folk her. Dette Land er særdeles godt skikket til at udskille dem, der ikke er komne hertil for deres Religions Skyld. Bjergene, Ørknerne, de golde Sletter, det strenge Arbejde og den tarvelige Kost er alt af en saadan Beskaffenhed, at de, der ikke elsker Sandheden, vil gaa til Californien eller andre Steder o,g vi er glade for at blive af med dem. Nogle af dem, der er her nu, burde ligeledes rejse, medmindre de omvender sig og bliver skikkelige Folk.

Vær trofaste, ydmyge og paapasselige, hold eder nær til Herren i Bønnen og efterlev altid eders Religion.«

LUK DØREN OP.

Luk Doren op; lad ind den friske Luft!
Brisen er mild og liflig Blomstens Duft,
Glæde og Fryd gør Jorden skon i Dag
Den banker paa vor Dør med raske Slag —
Luk Doren op!

Luk Døren op for Solens Straaleskær,
Den har et Smil til dig og til enhver;
Dugdraaber skinner i dens gyldne Pragt,
Selv Taarer bliver som en himmelsk Dragt —
Luk Døren op!

Luk Sjæledøren op; lad ind en Sværm
Af stærke, rene Tanker, Dydens Værn,
Der vokse vil og modnes i dit Bryst,
Og deres Frugt dig give evig Trøst —
Luk Døren op!

Luk Hjertedøren op; giv Hjælp, husval
Hver Sjæl, som er i Trang og lider Kval.
Da fyldes Hjertet med en himmelsk Fryd,
Og alt omkring os har da Englelyd —
Luk Døren op!

H.

DØDSFALD.

Søster Christiane Jochumsen døde i København den 19. Juni 1923 af Alderdomssvaghed i en Alder af 89 Aar. Hun blev født i Frederikshavn, Danmark, den 26. Januar 1834 og døbt den 20. Oktober 1910. Begravelsen fandt Sted fra Vestre Kirkegaards Kapel den 24. Juni under stor Deltagelse af Menighedens Medlemmer. Sang udførtes af Koret, og Valdemar Jacobsen sang en Solo. Gudstjenesten ledendes af Ældste Louis Hansen, der holdt Talen. Graven indviedes af Ældste Emil Andersen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).